

τόσο θά τρώω πιά πολλὰς
τὸ δόλιό μας κεφάλι.

Γιὰ μᾶς και τοὺτ' ἡ συμφορά,
σ' ἐμὰς ξεσπᾶζ' ἡ Πύλη,
κι' ἄλλου βροντοῦνε τὰ νερά,
κι' ἄλλου κτυποῦνε οἱ μύλοι.

Νὰ μπαγλάρωμα γερὸ
κι' ἀτελείωτο στηλιάρι
γιὰ τοὺς Ροῦμ. τοὺς θερμοαίμους.

Τὸχ' ἡ τύχη μας θαρρῶ
νὰ πληρώνωμε, σαλιάρη,
καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους.

Παραδόσσαζαν οἱ μοῦργοι τῆς γειτόνησας Τουρκίας,
καὶ τὰ φύτρα τῆς συγχρόνου Συνταγματικῆς βλακειᾶς
ἐκδικούμενα γενναίως τοὺς φρατέλους Ἰταλοὺς
λύονου, Περικλή, 'στὸ ζύλο τῶν Ρωμηῶν τοὺς ἀραλοὺς.

Ἐρῶν μεγάλη και θαυμασία κατὰ τὸν ἦχον: Σάντα Λουτσία.

Π. — Πολέμων ὕμνο
ψάλε, ζευζέκη,
πᾶν και 'στὴ Λήμνο,
πᾶν και παρέκει.

Κι' ἤθεε μαντάτο
πῶς πᾶν 'στὴ Λέρο...
σὲ νὸν εἶ βέρο,
εἰ μὲν τροβάτο.

Γδοῦπος και βρόμος,
φρίκη και τρώμος.
Πέφ-τουμε μπάλαις
μικραῖς μεγάλαις,
κι' ἔλαις ξεσπᾶζου εἰς τὴν Γραιτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Σὲ Τυρκῶν κάστρα
κάνουν χαλάστρα
στενοὶ μας φίλοι,
κι' ἐμεῖς σὰν σκύλοι
ἀπὸ Βαλῆδες τρώμε κλωτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Νέξ και πάλι
γίνεται πάλι,
κι' ἐμεῖς τοὺς λέμε :
γι' αὐτὴν δὲν φταίμε,
κι' ὅμως μᾶς δίνουν γερὴ μπατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Μεγάλα χρόνια,
σὲ βρηκαν, μάνικ...
τρὴς μακαρόνια
μὲ παρμεζάνα,
τρὴς και αἱ πιλάρι γιὰ τὴν Τουρτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἀρέπεις ἀγάπαις,
χαντακωμένη,
σοὺ δίνουν φάπαις
φίλοι και ξένοι,

μὰ σὺ 'περίφρη σὰν κασιδιάρη
γιὰ τέτοιαις μέμολαις δὲν δίνεις δάρα,
και μ' ὄλους θγαίνεις ἀλὰ μπατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Φ. — Πάλι κοσμογαλασά,
κι' εἶναι σ' ἄκρ' ἀπελπισιὰ
τοῦ πελάγου τὰ νησιά.

Νέα δρᾶσις ἐξερράγη
και κανεῖς θς μὴν κοιμάται,
και βογγοῦν ἀρχιπελαγι:
μίζεροι Ρωμηοὶ τρεμάτε

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
τοὺ δαμόντρου τὰ κουλουκιά
σὰς χορταίνουε χαστούκια.

Κάτω 'στὸς γαλοὺς, κάτω 'στὰ περιγιάλια
ἐρχονται, μισὲ Μπουρλή,
διαβολῶλ' Ἰταλί,
κι' ἀμολοῦν μυδράλια.

Κάτω 'στὸ γιὰλό, κάτω 'στὸ περιγιάλι
πλένου Χιώτσιας, κοντή,
πλιν' ἀκουεταί θροντή,
κι' ἀπ' ἔδω πᾶν κι' ἄλλοι.

Τοῦ πολέμου τὸ στοιχεῖο
φριβερίζει και τὴ Χιὸ
μὲ φρατέλων κερανοῦς,
καὶ φωνάζου: ὠχονοῦς.

'Αν μπλοκοῦρου Ἰταλοὶ
και τὴ Χιὸ μας, τρὶς ἄλλοι...
Ἐύλο ποῦ θά φῆν κι' οἱ Χιώτσιας
ὅπως και τοὺς Καλαμηνιώτσιας.

Κι' ἂν διαβοῖν κι' ἀπ' ἔδω πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξου τὴν ἀέρα
Τευρκιάραι κολεσσάι,
ζύλο ποῦ θά φῆς και σὺ.

Σὰν θυμῶνου τοὺς γειτόνους ἄλλοι ξένοι Τουρκομάγοι
μάθε πῶς 'στὸν Ροῦμ τὴ ράχη
πέφτει δυνατὸ μακρινάχι.

'Αν' ῥωτῆς και γιὰ τοὺς Κρητῆς, οἱ προστάται των ὡς τώρα
τοὺς κρατοῦν ὡς αἰχμαλώτους μέσα 'στὰ θαρκαφῆρα.
Και περνοῦν χαριτωμένα
'στὰ μαράβια των ἐκεῖνα
τραγουδῶντας ὁλοένα :
μία μπέλλα Φιορεντίνα.

'Εμπήκανε ξερακιανοὶ και θάβδων με λίπη,
κι' ἐγὼ φωνάζω πάλι
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη :
φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες... γκεράδασ. ποῦ σὰς λείπει.

Φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες, μεγάλοι φηρτοῦ,
ποῦ νὰ σὰς κἀψὲ λίδας...
ἀκῆσις προμηνηνοῦται και μάχαι τοῦ Στρατοῦ
'στὰς ἐπταπόλους Θῆδας.

Και σύ, Πατρίς, παράβλεπε, και πάντοτε συχώρα
κι επί λογγών άνομιμα...
έπιδιβάσεις θά γενούν κι άποδιβάσεις τώρα
'στου Πειραιώς την Τρούμπα.

Γεμά σας, παιδιά της μπάτσικας, παιδιά της φαντασίας,
γεμά σας και σεις οι πρόσκοποι μεγάλης ιστορίας,
που μπύ σκάουτς σας καλούν
καθώς 'στην Έγγλιτέρα,
και για προσκόπους όμιλου
εξάλλως κι έδω πέρα.

Γεμά σας, Ρωμηόι, που σήμερα σας διακρίνει γνώσις,
γεμά σας, που Στόλους και Στρατούς άνετως μαγειρεύετε,
και μέ τας νέας δράσεις σας και μέ τας άνορθώσεις
μόνον χορούς Έλληνικούς άσικικα χορεύετε.

Σε ξένα περιβόλια δέν πηδάτε,
δέν κόβετε τά ξένα τά λουλούδια,
και μόνο τά δικά σας τά τραγούδια
σάν ποθροι πατριώται τραγουδάτε.

Έλληνικά τμόντι καθεστώτα,
κι' όπερα κι' όπερέτα σάν και πρώτα
ταύτιά σας τά λεπτά δέν συγκινεί.

Τό ξένο σάν και πριν δέν σας τραβά,
θέλετε τόν δικό σας τόν χαβά,
τρίλλαινεσθε για μάυρο γεμενί.

Μέ φλογισμένα στήθη
'στά πάτριά σας; ήθη
φρενήρεις έτροφήσατε,
κι' όλα τά ξέν' άφήσατε
κι' έπιμάσατε τά ντόπια...
βάλτε φωτιά 'στά τόπια.

Άετού κοκκίνου πτήσις, που σε κάνει νά αστειόσης.

Φ.— Βλέπεις τούτον τόν άίτό,
Περικέτο, που πετρά,
Π.— Ναι, τόν βλέπω, τόν κυτιώ,
Φασουλή μου φαράτá.

Φ.— Είναι κόκκινος άίτός,
ρωμαλέος, δυνατός.
Έχει τό φτερό σάν πήχυ
και μία πιθαμή τόνύχι.

Κότταξέ τον. γελά χαρά του...
τάρ' άπλόνει τά φτερά του,
τώρα πάλι τά μαζεύει,
και μ' αὐτόν καθεις χαζεύει.

Π.— Κόκκινος άίτός, φωτιά,
κατακόκκινη ματιά,
πέρα πέρα κοκκινάδα.

Κόκκιναις κροτοῦν φτερούγαις,
και σε δρόμους και σε ρούγαις
του τούζου πατινάδα.

Φ.— Βλέπεις τώρα, χασομέρη,
ποῶν 'στά νύχια του κρατεί;
Π.— Ναι, σηκώνει τόν Δευτέρη,
κι' ό λαός χειροκροτεί.

Φ.— Κόκκινος άίτός θγαλμένος από Κάξερ κορβίνα,
που πολλά' στόν νοῦ της κρύβει...
μά δέν είναι κι' ό Δευτέρης σάν του μύθου τήν χελώνα,
τούτσεσε και συνετρίθη.

Έν περιωπής μάς νεύει...
τούτος τώκα σαχνησίει
και τούς Καίσαρας έκείνους.

Και για πτήσεις είναι μάνια,
και πετá μ' άε, σπλάνα
και γυπατεῶς κοκκίνους.

Ξυλένε πατριώτη,
τί θέλεις τόν Άρωῶτη
και τόν Καραμανλίκα;

Εἰς πτήσεων ἡμέρας
τῆς πτήσεως τὸ γέρας
μένον' σ' τὸν Βέ προσάγει.

καὶ τὰ χεῖρα των δεχόμενον,
καὶ τοὺς πέτρους τὰ σάλια.

Π—Βλέπεις, βλέπεις τὸν αὐτὸ, ποῦ' στὰ νύχλι τῶ κρατεῖ
θεῖτον τὸν Ἀνορθωτή;
Κάποιοι τῶρα τὸν κутτοῦν, ὅπου βρισκόνται σὲ χεῖρα,
κι' ἀπὸ ζήλια χηλοσκάνουν

Φ.—Κι' ἐγὼ μὲ θάμβος σκόδα μ'προστά' στὸν Βέ τὸν λαθρ,
ποῦ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ θά μάς περιφουρήσῃ.,
ἀν δὲ τὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν Μαῦρο,
πολλῶν γὰρ τὴν Ἀρχὴ τὸ μάτι θά μαυρίσῃ.

Ὁ Βενζέλος βγαίνει κι' ὁ Θεοτόκης μπαίνει.

Μόλις ἀπὸ τ' Ἀχιλλεῖον ὁ Βενζέλος βγήκε
κι' ὁ Θεοτόκης μπήκε.
Κι' ὁ Τζώρτζης ὁ περίφημος, ποῦχει πολλὰ σκελίτια,
ἔλεγε μόνος τέτοια:

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ καλά τὰ καταφέρνεις
καὶ τοὺς κοκκίνους πέτρεις;

Κι' ἐγὼ πολλατ' σ' τ' Ἀχιλλεῖα περιποιήσεις θάδρωι,
κι' ἀν' πῆρες σὺ τὸν Κόκκινον, πῆρα κι' ἐγὼ τὸν Μαῦρο,
κι' ἐμαύρισε τὸ μάτι μου μ' ἐκείνη τὴν μαυρίλα,
ποῦ πάθανε τὰ κόμματα τοῦ Μάμαλη τὴν ῥίλα.

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς γεύματτα μόνος γὰρ σένα κάνεις
ὁ Κάλκερ ὁ πᾶνυ;

Ἄμμ' τί θαρρεῖς καὶ σὺ γαιμάκ
καὶ τί νομίζεις τάχα,
πῶς; Σὲ δοξάζει καὶ τιμᾷ
ὁ Κάλκερ μονάχα;

Θαρρεῖς γὰρ Σένα μονάχ' γλυκὰ πῶς ἔχει λόγια;
εἶμαι κι' ἐγὼ τοῦ Κάλκερ χαριτωμένη τζόγια.
Μὴ μοῦ παρακορδόνεσαι γὰρ τὰ πολλὰ του γάδια,
κι' ὁ Γουλιέλμος ἀγαπᾷ κι' αὐτόν, ποῦ κάνει λάδια.

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ τοῦ φαίνεσαι Σωτήρας;
προτοῦ νλθῆς ἄμουν ἐγὼ, τὸ τζάκι τῆς Κερκύρας.
Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον ἔκανα κουβένταις πρὸ καιροῦ,
καὶ τῶρα σ' τὸ γεινάτι σου μ' ἐκάλεσε ξανά,
πλὴν βλας ἢ κουβένταις μου γίνῃκαν κουτουροῦ,
κι' τὰ τραπέζια ποῦφαγα μού' ἔγινεσαν ζυνά.

Ἐκεῖ καρπόσειε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστήρια θερὰ σ' τὸ Ζαχαροπλαστέον
Ἄδραμπούλου καὶ Λουμπι, ποῦ θέλουν ἀριστετόν
δι' ἕσα πρώτης παγωτὰ μού' στέιλανε κι' ἐρέτος,
κι' εὐοὶ κι' εὐὰν ἐφῶναξ γι' αὐτοῦς κι' ὁ Περικλέτος.

Ἄμμὲ κι' ὁ Ζαχορίτης ἐκείνος τί σοῦ λέει...
μὲ παγωτὰ περίσσια μού' γέμισε τὸ σπῆτι,
κι' ἔλοι' σ' τὰ παγωτὰ του ριχτήκαν λυσταλοῖο
κι' ἔσκουζαν ὁμορφῶνος; ἔητο τοῦ Ζαχορίτη.